

behandling til en lille gennemgang af ting, som vi mener kunne ses på, og andre ting, som vi mener det modsatte om.

Jeg har allerede tidligere på eftermiddagen været inde på spørgsmålet om arvefølgen, der ikke bare for arvefølgens skyld, men, som jeg vist kaldte det, som et signal om kvindernes fulde ligeberettigelse vil være en nødvendig ting og bliver nødvendig på et eller andet tidspunkt at tage op.

Så spørgsmålet om tredelingen af magten. Her har vi nogle paradokser, som er svære at leve med, selv om vi jo heldigvis finder ud af det. Der står i grundlovens § 3, at den dømmende magt er hos domstolene. Formuleringen kan sikkert kun forstås sådan, at den altså ikke er andre steder og ikke bør sammenblandes med anden magt.

Men jeg erindrer dog én person i hvert fald – der har muligvis været flere – som var medlem af Folketinget, og han var endda også formand for Det Konservative Folkeparti og en overgang justitsminister, som altså var en del af den lovgivende magt, men som også var en del af den dømmende magt, idet han var dommer i Vestre Landsret. Kan man have sådan noget? Det tyder ikke på, at det er i overensstemmelse med gældende grundlov.

Så er der jo også den udøvende magt. Den er hos regeringen. Den er altså hos kongen, står der, læs regeringen. Hvor høje embedsmænd kan vi så have? Kan vi overhovedet have embedsmænd i dette Folketing, som udøver lovgivende magt, samtidig med at de en del af arbejdsdagen i øvrigt er del af den udøvende magt?

Ja, det kan vi, for når man kigger på grundlovens § 30, så indledes den med det omfattende og absolutte udtryk: »Valgbar til Folketinget er enhver, som har valgret til dette«, og altså også en departementschef, en kontorchef, og også en postmester og en politimester osv., som så altså samtidig inden for samme tidsrum er del af den lovgivende og af den udøvende magt. Det forekommer mig, at det er noget, man skal kigge på, når der engang med tiden bliver lejlighed dertil.

Ligeledes er der opløsningsretten, som jeg har været oppe og sige noget om i en kort bemærkning tidligere.

Så skal jeg i resten af mit indlæg koncentrere mig om de 15 punkter, som SF har stillet op, og gennemgå dem lidt i telegramstil og så drage en konklusion.

Punkt 1 og 2: Udvidelse af menneskerettighederne og indførelse af naturens rettigheder på linje med menneskerettighederne finder CD absolut ikke egnet til at indføre i grundloven. Det går udmærket med at implementere disse rettigheder i vores almindelige lovgivning, og da forståelsen af dem formentlig vil være underkastet jævnlige skift i befolkningens og også i Folketingets synspunkter, vil det være u hensigtsmæssigt at få dem ind i en grundlov, som er og skal være vanskelig at rette.

Punkt 3: Udbygning af demokratiet til også at omfatte demokrati på arbejdspladsen tager vi helt afstand fra. Også dette begreb skifter jo i indhold og egner sig derfor slet ikke til at blive indarbejdet i en grundlov.

Også minus til præcisering af, hvad kommunalt selvstyre indebærer, for det må og vil være fleksibelt, hvad kommunalt selvstyre indebærer i forskellige årtier og generationer.

Punkt 5: Et kæmpemæssigt minus. Det er det, der hedder modernisering af grundloven på baggrund af dansk deltagelse i internationalt samarbejde, herunder EU. Danmarks fulde og helhjertede EU-deltagelse har ikke mødt nogen som helst hindring i den gældende grundlov, og ingen internationale relationer, som vi dyrker og ønsker at dyrke, har behov for nogen form for grundlovsændring, så det tager vi helt grundlæggende og bastant afstand fra.

Det samme gælder så punkt 6: muligheden for hyppigere anvendelse af folkeafstemninger. Folkeafstemninger er jo noget, som mange synes lyder vældig demokratisk. Også partier som aldrig stemmer for, at der skal være folkeafstemning, når det kommer til stykket, koketterer med det omkring grundlovsdage og ved andre højtidelige lejligheder.

I virkeligheden er mange folkeafstemninger jo en uansvarliggørelse af Folketinget, som er sat til og som har påtaget sig at løse de problemer, hvis man siger: Ja, her ved vi ikke rigtig, så vi må ud og spørge befolkningen. Man har endda opereret med sådan et skørt udtryk som en vejledende folkeafstemning, som om noget Folketing – når en sådan har været udskrevet og afholdt – ville sætte sig imod et stærkt flertal i en såkaldt vejledende afstemning. Skal man have den slags, må de jo selvfølgelig være helt afgørende, men vi ønsker ikke flere af dem. De giver som regel reaktionære resultater. Det burde SF også vide af historiens gang både i ind- og udland.